

יוסף גבה הקומה בעל העיניים התכולות, ומריה-מוריה אשיה זעירת קומה ותלתליה היפים אסופים, את ארבעת ילדיהם ועלו ביום חורף אחד על האניה באודיסה בדרך לארץ ישראל.
היה זה בתחילת 1904.⁹

לגליל העליון

אבא ואמא הגיעו לארץ כמי שמגיע הביתה. השתלבו מיד בין רברים שותפים לאידיאלים ולשאיפות הרמות.

הייחוד שלהם בין המורים והסופרים אותו זמן היה, שמאו עלייתם לארץ היתה להם נטיה חזקה לתנועת העבודה, לתנועת הפועלים.

אבא קשר קשרים עם ראשוני מפלגת "הפועל הצעיר", והיה חבר מפלגה זו מראשית קיומה. נכנס ראשו ורובו למערבולת הוויכוחים על החייאת השפה העברית והפצתה, על חינוך האדם העברי לעבודת כפיים והתנגדות לעבודה זולה במושבות, לרבות כל אותם הדברים המשתמעים מכך.

אבא ואמא חברו לצעירי העליה השניה, ורצו להגשים בעצמם את עבודת האדמה יחד עם עבודת ההוראה. ואותו זמן, מעטים בלבד יצאו למושבות המרוחקות מתוך אותה חבורת מורים וסופרים, בני גילם של הורי, בעלי משפחות, שהתגוררו ביפו.

ההצעה לעלות לגליל באה מעם קלווריסקי - פקיד יק"א בגליל - שחיפש מורים למטולה ולראש פינה.

היה צורך במחליף לשמחה וילקומיץ, מנהל בית הספר בראש-פינה, אשר נסע לחוץ לארץ למספר חדשים. וכשיחזור, כך נאמר, תהיה אפשרות להמשיך בעבודה כמורה בראש-פינה, או לעבור למטולה לתפקיד מנהל בית הספר. אבא הסכים מיד לתנאים אלה - הרי רצה לחיות בארץ במושבה, ולא בעיר - ואנו עזבנו את יפו ופנינו לגליל.¹⁰

יצאנו מיפו באניה מצרית ששטה בקו פורט סעיד - ביירות לאורך החופים. את הירידה לחוף בחיפה, ואת כל הדרך עד ראש-פינה, אני זוכר היטב. האניה עגנה הרחק מהחוף - נמל לא היה עדיין בחיפה. ספנים ערבים עלו על הסיפון בחבלים בלי סולם, התחילו להתקוטט ביניהם ובו בזמן לזרוק את החפצים, ואצלנו חפצים היו לא מעט - ספרים, צפורים, חפצי בית. הם זרקו